

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritiva - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss. Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 37. Poenitentiam omnibus Christianis necessariam esse

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

istia suavitas & mansuetudo erga proximum & amor erga Deum. Sicut avarus diu noctuque divitiis inhians, nihil cogitat nisi lucrum & pecuniam, ita qui sæpius hæc Sacramenta suscipit sicut oportet, semper ad Deum anhelat, nec aliud potest sine ingenti molestia cogitare. Vitæ perfectæ fundamentum hoc est, omnimoda abstractio à rebus omnibus, quæ Deus non sunt.

§. XXXVII. *Pœnitentiam omnibus Christianis necessariam esse.*

OMnis Christianus sic vivere, sic mori debet, ut continuo luctu & squallore ostendat se pœnitentem esse, qui pro peccatis commissis satisfacere satagit & ab omni labe purgari. Hoc initium fuit, hæc summa Evangelicæ prædicationis: *Fuit Joannes in deserto baptizans & prædicans baptismum pœnitentiæ in remissionem peccatorum. Mar. 1. 4.* Ipsemet Iesus dux & legifer noster cum se primum hominibus manifestavit: *Venit in Galileam prædicans Evangelium regni Dei & dicens: Quoniam impletum est tempus & appropinquavit regnum Dei: pœnitentini & credite Evangelio. Ib. 14.* Et alius Evangelista ait, *Capit Iesus prædicare & dicere, Pœnitentiam agite, appropinquavit enim regnum cœlorum Matt 4. 17.* Præmissa est pœnitentia, tanquam dispositio ad suscipiendum Evangelium, ut anima ab omni maculâ emundata idonea fieret ad gratiam Dei recipiendam, quæ in malevolam animam non intrat, nec habitat in corpore subdito peccatis. Sacrificium placabile & Deo gratum est, cum homo resipiscens se deliquisse fatetur & agnoscens iniquitatem suam, veniam contrito corde à Deo postulat quem offendit. Hoc maximum peccati malum est contemptus Dei, nam qui peccat, Deum spernit & odit: cujus flagitii & perversitatis causa est defectus fidei & considerationis. Quis enim tantæ dementiæ, & temeritatis foret, ut legem Dei violare & transgredi auderet, si verè crederet & intelligeret quid sit Deus & quid sit ipsum offendere, cujus summa boni-

tas, infinita potentia & tremenda majestas? Ad hanc abyssum profundissimam miseriarum nos culpa originalis dejecit, ut secreta quâdam aversione velut insani fugiamus à Deo, ipsoque derelicto, in quo sunt omnia bona, volutemur in cœno fluxis & fucatis bonis adhærentes, vel quia latet veritas, vel quia compellit infirmitas. Quanta sit autem & quam deplorabilis hæc cœcitas, nemo comprehendere potest, nisi attentius meditetur tantam esse peccati malitiam, ut sola unigeniti filii Dei acerbissima passione & morte expiari potuerit. Si igitur hoc verè credimus, si peccata nostra, eorumque gravitatem perpendimus, ita dies nostri cum dolore & mœrore transigendi sunt, ut ostendamus nos veluti reos esse, qui omni momento suæ damnationis sententiam præstolantur. Facile omne peccatum à Deo condonatur, cum pœnitentia & meliori vita corrigitur.

§. XXXVIII. *Signa & fructus vera pœnitentia.*

NUnquam poterunt evitari peccata, nisi sit in anima ingens eorum horror & odium: nec diuturna erunt opera pœnitentiæ, nisi sit in anima ardens desiderium acquirendæ perfectionis. Ad Sacramentum autem pœnitentiæ nunquam accedendum, nisi præter contritionem & voluntatem non amplius peccandi, aliquod semper speciale peccatum, præcis omnibus ejus occasionibus, deponatur. Et hoc erit præcipuum confessionum emolumentum, facere fructus dignos pœnitentiæ, omnem scilicet Dei offensam detestari, tremendum ejus judicium perhorrescere, se ipsum cum rubore & confusione arguere, ad omnem satisfactionem se paratum exhibere, omnem appetitum divinæ legi contrarium coercere, omnia peccandi pericula evitare, humilitatem sui que contemptum libenter amplecti, conscientiam suam frequenter discutere, & omnes ejus sinus ac latebras diligentissimè perscrutari, eradicare, destruere, evellere ab anima quod pravum est; tum in ea serere, plantare, ædificare quod sanctum & perfectum